

Знаехме, че мама все ще намѣри, какво да сготви. Тя, както се казва въ приказката, можеше да направи отъ отъ камъче чорбица. Много години се минаха оттогава. Какви ли не хубави гостѣи сѣмъ ималъ за обѣдъ и за вечеря, но никжде не сѣмъ ялъ тѣй сладко, както у дома въ ония далечни дни. И сега, когато ми се случи да отида при мойта майка, неволно повтарямъ:

— Мамо, гладенъ сѣмъ!

— Потрай, сине, ей сега ще приготвя нѣщичко!

И тя се разшѣтва насамъ-натамъ. Азъ сѣдамъ на трикракото столче край огнището, кждето сѣмъ сѣдалъ толкова пжти, гледамъ старата майка и си мисля за нея. Тѣй сѣмъ я запомнилъ. Не остава нито една минута безъ работа. Сутринъ, още не се добре разсѣмънало, а тя вече замѣсила хлѣба. Въ просѣница чувамъ, какъ вретеното брѣмчи въ ржката ѝ. Дигнемъ ли се тримата отъ сѣнъ, за майка ми наставка истинска тревога. На тогова чорапа продѣненъ, трѣбва да се закърпи, на оногова копче се откъснало, трѣбва да се зашие, на трети ризата изцапана, трѣбва да се изпере. А докато разтрѣби изъ кжщи, докато възври котлето съ вода за попарата, викъ, олелия, закачки! Мама едва ни усмирява. Понѣкога посѣга къмъ машата:

— Стига, деца, ще си дойде баща ви, че...

Понѣкога сълзи блѣсватъ въ очитѣ ѝ.

О, тия топли майчини сълзи! Свети сълзи на велика мъченица!

Веднажъ азъ заплакахъ мама. И сега гърлото ми се свива при спомена за онзи тежъкъ день...

Точно срещу нашата кжща бѣше дюкянътъ на чича Кося. Тамъ се продаваха шарени басми, кърпи, игли и какво ли не! Презъ единъ пролѣтенъ день предъ чичовия Косьовъ дюкянъ се появиха три грамадни мукавени кутии. Докато чичо Косьо разчупваше червенитѣ восъчни печати, азъ се проврѣхъ изъ навалицата и надникнахъ въ една отъ кутиитѣ. Всички охнаха отъ изне-